

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Locutio Dei Ad Cor Religiosi

Pawłowski, Daniel

Dilingæ, 1686

Secundo Die.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60052](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60052)

esse, quàm non totus servire, laudare, & amare te.

In fine, Pater, Ave, & Anima Christi, &c.

DIES SECUNDA

Verbo Incarnato consecranda.

Oratio jaculatoria hujus diei erit ista: *Domine, etsi ego commisi, unde me damnare potes; tu non amisisti, unde salvare soles. Ex S. Aug. Medit. cap. 39.*

MEDITATIO I.

De formidanda gravitate, & mensura peccatorum mortalium.

Considerationem istam suadet S. P. N. *Medit. 1. Hebd. 1. punct. 3. Memoriâ versandum erit, quanta sit peccati gravitas & malitia, Deum omnium conditorem, atque Dominum offendentis. Et paulò superiùs: exerceamur circa peccatum mortale, & particulare quodlibet, &c. considerando, quòd peccato tali, vel semel duntaxat commisso, fortè detrusi sint multi ad infernum, eternùmque damnati.*

Oratio præparatoria, & Præludium I. ut *suprà.*

PRÆLUDIUM II. Pete à Deo gratiam, concipiendi horrorem peccati mortalis.

PUN.

PUNCTUM I. Audi dicentem Deum, *Scito, & vide, quia malum & amarum est, reliquisse te Dominum tuum, Ierem. 2.* Hoc audiens, considera 1. tam malum esse peccatum mortale, sicut bonus est Deus, utpote oppositum directè Deo, destructivum & annihilativum Dei, (quantum in illo est) crucifixivum Christi, & omnium possibilium creaturarum annullativum: audebísne ergo, Religiose, peccatis tuis aliquando moliri interitum Deo tuo? audebísne conari crucifigere Christum, Latúsque ejus cruentis manibus scrutari? 2. adeò amarum, & damnosum esse peccatum mortale, ut in eo nihil pro gloria cœlesti possis mereri, nec pro eo ulla creatura ad æqualitatem satisfacere possit, etiamsi infinitâ gratiâ prædita sit, & etiamsi tormenta inferni subeat: tam damnosum esse, ut totâ æternitate pro eo momento, in quo peccásti, sis futurus odibilis Deo; ut spoliet omnibus meritis, faciátque captivum diaboli, & ponat hominem in metu damnationis per totam vitam, seclusâ speciali revelatione de obrenta venia. Infer ergo, quomodo horrere debeas peccatum mortale, & propone.

II. Audi Christum Dominum dicentem, *Matt. 23. implete mensuram Patrum vestrorum.* Hoc certè est, ad quod tinniant ambæ aures tuæ, Religiose, & contabescat cor tuum,

quia ex abyssalibus Dei judiciis, singuli homines secundum mensuram, & plenitudinem peccatorum suorum consummantur, & tamdiu, ut convertantur, sustinentur, quamdiu suorum peccatorum cumulum non habuerint consummatum. Si semel peccaveris mortaliter, nescis, an hanc mensuram, an hunc cumulum non complebis? Nunquid enim innumeri pro unico mortali sunt damnati? Vide igitur, quàm horrere, & cavere debeas peccatum, nec abuti patientiâ DEI, te hætenus tolerantis.

III. Audi Christum Dominum dicentem *Ioan. 3. Spiritus, ubi vult, spirat, & vocem ejus audis, sed nescis, unde veniat, aut quò vadat.* Nescis, Religiose, quando, & quò auferetur Spiritus gratiarum efficacium, specialiumque favorum DEI; & horum enim apud Deum mensura est: sit hoc, ut ab aliquibus auferatur regnum Dei, id est gratia vocationis, & detur aliis; completur autem hæc mensura interdum in pœnam peccati mortalis alicujus commissi, interdum per alias ingrattudines. Hinc infer, quàm gratus esse DEO debeas! quàm cautus in omnibus! quàm observans omnis religiositatis! & propone.

COLLOQUIUM: Tolerâsti me Domine hætenus, tolerâsti! Sprevi Te, conculcavi Te! crucifixi Te! vidisti, sensisti, tacuisti! Ex-
gone

gōne abutar miser tam longâ patientiâ Tuâ? Ideòne Tu bonus, ut ego sim malus? O amor infinite, quomodo amplius deseram Te? Si vides me aliquando peccaturum, fac, ut pro illo momento à Dæmone infidear, aut pœnas inferni patiar, antequam peccem, & tam diu patiar, donec pertranseat momentum, quo peccaturus eram.

In fine dices Pater, & Ave, &c.

DOCTRINA PRACTICA

Tempore matutino diei secundæ relegenda.

De Causis ruinae Religiosorum.

EA est mundi hujus volubilitas, tantumq; vitæ nostræ mortalis infortunium, ut etiam ij, qui Deo serviunt, interdum non sint stabiles, & in Angelis suis Deus reperiat pravitatem, candidique Nazaræi super carbones denigrescant, & qui vescebantur in croceis, amplexentur stercorea, & qui stabant, aut stare videbantur, miserrimè corruant. Quo infortunio, ne & tu, Religiose, involvaris, pervide in his Exercitijs causas miserabilium ruinarum in Religionibus, & ex Religionibus, ut ijs perspectis easdem devites.

Prima igitur ruinæ Religioforum, in Religionibus & ex Religionibus, causa est, quam adumbravit Christus in *ædificata Domino super arenam sine fundamento, cujus ruina facta est magna, postquam descendit pluvia, venerunt flumina, & flaverunt venti, Matt. 7. Luc. 6.* Causa, inquam, ruinæ est, non jactum aut non bene jactum in Novitiatu Religiofitatis fundamentum; non radicus horror omnis peccati, præsertim mortalis; non penitus abstractus à sæcularibus desideriis animus; non inducta mortificationis internæ externæq; auiditas, seu fames & sitis crucis; non impressæ cordi rationes æternæ; non stabilita rerum spiritualium æstimatio; sub exteriori solùm modestiôlâ, tanquam sub cineribus dolosis, mundani conservati igniculi, & propter metum, perpetuamque tot superiorum vigilantiam, protractum utcumque tyrocinium, ex quo vix pedem miser religiosus extulit, & ecce idem, qui fuit ante ingressum religionis, comparat, interdumque pejor; hinc sensim sine sensu deterioratur, sæcularescit, ineptus Religioni redditur, ac corrui. Si coram Deo, Religiose, judicas, te non solidum in Novitiatu posuisse fundamentum, nec in petra ædificasse, sed super arenam, adhuc corrigere datur; optimè enim nôsti, quid à te requirat Deus, quid conscientia, quid Religio, quid institutum, quid inspirationes DEI.

Al.

Altera ruinae Religiosorum causa est, quam Christus objecit Angelo seu Episcopo Ephesinae Ecclesiae dicens, *Apoc. 2. Habes adversum te, quod charitatem tuam primam reliquisti.* Causa ergo est, recessus à primo Novitiatus fervore, seu intepescencia, principaliter ex malo & infructuoso usu Orationis ac Meditationis orta, dum ad eam praeparatio, aut non instituitur, aut miserè instituitur, dum non suo tempore peragitur, decurtatur, tandemque etiam omittitur. Sic dum in Meditatione non exardescit ignis, noxiè tepescit animus, tædium fastidiumque rerum spiritualium introducit, vita ipsa religiosa desipit, ad ultimum teporis gradum devenitur, & ruina subsequitur; tepidorum enim, tam medicina quàm poena, non est nisi gravis ruina. Cave igitur, Religiose, causam hanc ruinae, atque ita obfirma animum, prout obfirmaverat Princeps Theologorum nostrorum, P. Franciscus Suarez, qui dicere solebat, se malè totam scientiam suam, tot annis quaesitam, perdere, quàm horam unam orandi, consuetam in Societate, intermittere, ut perhibetur in vita ipsius, praefixâ Tomo de Gratia.

Tertia ruinae Religiosorum causa, est praecedenti proxima, & ex ea profluens, quam exprobravit, licèt in graviore materia, Jacob Patriarcha filio suo Ruben *Gen. 49.*

Effusus es sicut aqua, non crescas. Effusio nempe ad exteriora, & captatio ultronea distractionum, conversationum, solius tædii vitandi causâ, ingerendo se in negotia non necessaria, spontaneè & non ex obedientia; per talem ad exteriora effusionem dissipatur spiritus, interna negliguntur, in via Dei non sumitur incrementum, nec proficitur, sed tandem deficitur & peritur, atque in ruinam itur. In quæ mala ne devolvaris, Religiose, attende tibi & religiositati: est, quod agas circa animam tuam! Æternitatis negotia habes; age, quod est muneris officiique tui; cætera Deus non requirit à te. Si cogitis ad exteriores occupationes, commoda te illis, non dona, idque ex parte solùm, & non totum; tecum autem intus habita, cubiculum ama, & amabit te amator solitudinis IESUS.

Quarta ruinæ Religiosorum causa est similis illi, ob quam corruit Lucifer, nimirum appetitus excellentiæ propriæ, defectusque humilitatis, ex quo oritur æstimatorio sui ipsius, fuga omnis contemptus & neglectus; jactatio nobilitatis, doctrinæ, aliorumque talentorum; desiderium & procuratio eminentiæ, prælationisque supra alios, officiorum honoratorum, mansionis commodioris; indignatio, dum alij præferuntur, muneribus speciosis applicantur, vel ad
res

res magnas gerendas, ad altiora docenda, &c. indignatio quoque ob non habitum suū respectum ob labores suos, &c. Ex indignatione oritur amaritudo animi, & insipida vita in Religione, & tandem ejusdem desertio. Ob talem excellentiæ propriæ appetitum corruit olim in Provincia nostra, circa ann. 1630. quidam, qui cū coram Generali Exercituum Duce Koniecpolski concionatus esset, hanc ab eo laudem tulit: *Egregius esset Prælatus, si Religioni non esset obligatus*: hoc encomiō auditō, Societatem deserere decrevit, allégans inopiam Parentum, ad quam sublevandam jure naturæ teneretur. Collegium Cracoviense in eorum sustentationem sexcentos florenos obtulit: sed ille reperit alium prætextum, asserens, se ante ingressum Societatis fuisse Monachum, atque ita dimissus, rectā Barum ad Koniecpolski Ducem discessit; ad quem non admissus, id solūm responsi tulit, se Patrem N. N. Jesuitam nōsse, & illum amare; alterum verò non nōsse. Sic miserè deceptus; ab Episcopo Camienecensi Piaseki aliquod exiguum Beneficium impetravit; deinde P. Rectorem Camienecensem adiit, usus ejus operā in iterata admissione ad Societatem; re tantisper dilatā in desperationem incidit, & quadam die, dimisso à se famulō, cultrum atripuit, decémque ictibus cū pectus

laciâisset, animam efflavit, extra locum
sacrum sepultus, qui terram Sanctam, So-
cietatem, Prælaturæ causâ deseruerat.

Quinta ruinæ Religiosorum causa est,
quam exprimit Deus *Osee 7. Comederunt
alieni robur ejus, & ipse nescivit*: nimis Li-
bera & incauta conversatio cum sæculari-
bus; de fide enim est, cum sancto sanctum
fieri, cum perverso perverti: ergo & cum
sæculari incautè conversantem, sæcularem
fieri, certum est. Et quidem interdum ad
hanc conversationem deveniunt Religiosi
ex tædio solitudinis & silentij, interdum au-
tem ex occasione bona, ratione Missionum,
Confessionum, eleemosynarum; sed paula-
tim contrahitur confidentia, liberior agen-
di modus, communicatio secretorum, literæ
occultæ, & tandem ruina. Quid tibi, Reli-
giose, cum sæcularibus, qui socius factus es
Angelorum?

Sexta ruinæ Religiosorum, præsertim in
& ex nostra Societate, causa est, ut alia omit-
tam, fortis persuasio, quâ putat Religiosus,
se posse salvari extra Religionem in sæculo,
& quidem ibi se utiliorem fore Ecclesiæ Dei,
quàm in Religione, aut ad minimum æquè
utilem. Hæc est deceptio, & captivatio ocu-
lorum diabolica: potes salvari in sæculo,
sed non salvaberis, propter præcisum Præ-
destinationis filum. Quis tu es, qui vis, ut
Deus

Deus se tibi accommodet circa vitæ statum, & non tu Deo? putas, te fore utilem Ecclesiæ Dei, & tu radicem omnis boni, voluntatem Dei, deseris. Putasne lusisse tecum Deum, dum te ad Religionem vocavit? putas quoque tibi collusurum Deum, & ad inconstantiam tuam mutaturum seriem prædestinationis suæ circa te? Nulli bene cecidit alea hæc: sta igitur in gradu tuo, & non corrues.

DIEI SECUNDÆ

MEDITATIO II.

De odibilitate peccati venialis.

Facit illius mentionem S. P. N. Hebd. 2. die 5. de tribus gradibus Humilitatis, dicens: tali illud odio haberi debere, *ut nullâ, vel humane quantæcunque felicitatis, vel propriæ mortis conditione propositâ, adducar unquam, ut culpam, licet venialem tantum, decernam admittere.*

ORATIO PRÆPARAT. &

PRÆLUD. I. ut supra

PRÆLUD. II. Pete à Deo gratiam, saluti-ferè penetrandi odibilitatem peccati venialis illudque vitandi.

Punct. I. Audi dicentem Deum, *Levit II.*

Sancti

Sancti estote, quia ego sanctus sum, & considera, quòd, sicut impossibile est, ut sanctitas Dei compatiatur ullam inordinationem, etiam levissimam, ita impossibile sit, ut in nobis Deus toleret approbativè ullam inordinationem venialiter peccaminosam. Si (quod fieri non potest) in Humanitate Christi, aut in Matre ejus, aut in aliquo ex Sanctis jam glorioso, vel unicum peccatum veniale comparèret, ita illud non toleraret, ut statim unio Hypostatica inter Humanitatem & personam Verbi dissolveretur, statimque Virgo MARIA, aut Sanctus ille gloriâ cælesti privaretur; ita est odibile coram Deo peccatum veniale, ut illud non sit admittendum, etiamsi ex admissione illius salus totius mundi sequeretur, & etiamsi omnes damnati in Sanctos converti deberent. Vide ergo, quanto odio illud habere, quantâ sollicitudine cavere debeas.

II. Audi Deum dicentem: *Si Pater ego sum, ubi est amor meus?* Judica tu ipse, si quis filius ita diceret: *reverâ diligo Patrem, sed tamen citra vulnera mortifera & mortem, quidquid ei molestiarum ac injuriarum inferre potero, faciam omnia sine respectu liberrimè. Quid putas? amarène Filius iste Patrem? Quid putas? an non cruentaretur cor paternum resolutione tam audaci Filij? essène Filius iste, & non potius sceleratus*

leratus lurco? Talis es & tu, Religiose, dum venialiter, plenè deliberatè, offendis, aut paratus es offendere Deum. Scis ex Apostolo, quòd peccato mortali rursus crucifigatur Christus: proinde per peccatum veniale quodammodo conspuitur, & injuriis afficitur. Istàne non movebunt? Silex es, si non movèris ad vitandū peccatum veniale.

III. Audi dicentem Deum, *Qui modica spernit, paulatim decidet, Eccl. 19.* Sicut per frequens stillicidium, & madefactionem tignorum domūs, non statim corrui domus, sed disponitur, ut tandem corruat; & sicut morbi non faciunt quidem statim mori hominem, disponunt tamen, ut moriatur, ita peccata venialia non inferunt quidem mortem animæ & damnationem, disponunt tamen ad illam; partim, quia diminuunt fervorem charitatis, quo diminuto redditur homo minùs potens ad resistendum tentationibus; partim, quia impediunt gratias actuales, redduntque hominem indignum gratiis efficacibus ad resistendum tentationibus, & sic homo voluntate sua ruet in præceps. Et non fugies tanta pericula, ex peccatis venialibus oriri solita?

COLLOQUIUM: Idcòne, mi Deus, committam aliquid contra te, quia est leve? immo verò propter hoc ipsum non committam, quia est leve; sed vincam me faciliùs

ob

ob levitatem ipsam. Ero cum gratia tua in minimo fidelis, ut merear fidelis esse & in maximo. O! DEUS meus, aufer de corde meo omnes naves! O Sanguis Christi mei, ab omni etiam levissima macula abluere me! &c. In fine Pater, Ave, & Anima Christi, &c.

HORA CONSIDERATIONIS, Tempore pomeridiano, diei Secundæ.

De horrore peccatorum venialium.

Magnus Dei servus David, hac sibi propositâ quæstione: *Cur timebo in Die mala?* sic respondet: *Iniquitas calcanei mei circumdabit me.* Quid per istam calcanei iniquitatem intelligatur, per sententias interpretum non eo, sequorque sensum eorum, qui peccata venialia intelligunt, quæ ordinariè ab hominibus pulveris instar habentur, contemnantur, calcaneo teruntur: his igitur se circumdari timet Propheta, eadèmq; timenda sunt aliis Dei servis; facilè enim ab iis datur progressus ad mortalia. Hinc Sanctæ Theresiæ ostensus fuit à DEO locus in inferno, in quem incidisset, si quædam peccata venialia non vitasset, ut ipsamet scribit in vita sua, *cap. 32.* Modi autem comparandi sanctum timorem, horroremque horum peccatorum, possunt esse isti:

Primò,

Primò, elicere frequenter actum amoris Dei super omnia: qui actus non solum id habet, quòd, dum est supernaturalis, deleat peccata, tam venialia quàm mortalia; sed etiam continet virtualiter horrorem, detestationemque omnis peccati venialis; nam hoc ipso quia est super omnia, est etiam supra illud bonum, quod quærit, qui venialiter peccat: *nemo enim intendens ad malum operatur.* Occasiones autem eliciendi actum amoris divini, ô quot habet Religiosus per diem! quis illum prohibet, singulis horis ad pulsus horologii, simul cum salutatione Angelica, actum amoris Dei elicere, verbis vel sola mente? In singulis deinde conscientiaë examinibus, Sacri auditionibus vel celebrationibus, orationibus vocalibus, & temporibus, quibus nulla alia urget occupatio, &c. ô quantæ dantur opportunitates eliciendi actum hunc, & dignissimum, & utilissimum!

Secundò: In singulis præparationibus ad Confessionem Sacramentalem, & in quotidianis Examinibus, vel etiam Meditationibus, obfirmare animum contra peccatum veniale, per protestationem, resolutionemque, resolutioni S. Anselmi per similem, in hunc modum: *Domine! si ex una parte reclusas inferni fauces, ex altera parte peccatum veniale, scienter & plenè deliberatè committendum,*

dum,

dum, præ oculis haberem, mallem in infernum ruere, quàm scienter, & plenè deliberatè, venialiter peccare. Et hæc resolutio non est meri affectûs, & per modum alicujus piæ supererogationis, qualis fuit illa S. Augustini, ut scribit Ribadeneira in vita ejus: *Domine, valde exultat anima mea, quòd tu sis Deus; verùm si per impossibile fieri posset, ut Augustinus esset Deus, & tu Augustinus, omnino vellem esse Augustinus, ut tu esses Deus.* Non est, inquam, resolutio contra peccatum veniale supererogatoria & meri affectûs, sed est æquitatis & omnimodi debiti, comparando cum eo merè pœnam infernalem, tum quia peccatum veniale est difforme naturæ intellectuali, & est offensa Dei; pœna autem, ut pœna, non est offensa Dei, nec est difformis, sed conformis; tum quia peccatum veniale interdum solâ materiæ quantitate, vel qualitate differt à mortali peccato, proindèque affinitatem habet cum illo veluti intrinsecam; nullam autem ejusmodi affinitatem, etiam cum peccato veniali, habet pœna, ut pœna.

Eadem resolutio ita inhæserat cordi aliquorum Dei servorum, ut cum auxilio Dei obstrinxerint se voto speciali, ad non committendum unquam peccatum veniale, scienter & plenè deliberatè. Bibliotheca Scriptorum Societatis nostræ perhibet de Patre

Patre Ludovico de Ponte, quòd is viginti
ante mortem annis votum hoc nuncupave-
rit, & feliciter Deo adjuvante impleverit,
sanctè mortuus 1624. 17. Febr. Corpus il-
lius, in quo Angelica habitavit anima, post
mortem Angeli stipare visi. Ibidem refer-
tur de P. Jacobo Alvarez de Paz, cujus Asce-
tica scripta præ oculis habemus, utinam &
præ animis! Eum 26. ante mortem annis,
simili voto non committendi plerè scienter
ullum peccatum veniale, obstrictum, obli-
gationi huic cum divina ope satisfecisse;
unde non immeritò eundem, die quodam ce-
lebrantem, Christus Dominus amplexari vi-
sus, corpusque ejus incorruptum post mor-
tem mansit, & ex eo liquor balsamo non
absimilis promanat, attestans, eum fuisse
bonum odorem Christi. Non possum &
tertij non meminisse, cujus præclaram men-
tionem, non tam ad imitandum, quàm ad
confundendos tepidos, ferventioribus au-
tem admovendum calcar, facit P. Eusebius
Nierembergicus *Vita Divinae cap. 31.* Fuit is
P. Jacobus de Saura, qui divino amore sau-
cius Votum (quod mox referam) conce-
pit, cùmque illud cordi suo impressum
optaret, ex speciali instinctu Dei pectus sibi
ipsi à superiore cordis parte aperuit, pro-
prioque sanguine votum scripsit, & nomine
subscripto firmavit: vulnus illud adeò altè
in

in corpus descenderat, ut cor ipsum penetrâsse videretur, prout post mortem relicta inibi cicatrix testabatur. Votum hoc tale fuit: *Amore Sanctissimæ Trinitatis, IESU, MARIÆ, & Sanctorum omnium, voveo, quòd ad maximam perfectionem velim conniti: nôsti, mi Deus! desiderium meum, & quomodo moriar præ amore, quem habeo, tibi purissimo cum affectu serviendi. O Deus meus, & amor meus! suscipe me in servum tuum, & meam mihi negligentiam benignus remitte. Voveo item, quòd niti velim ad Angelicam puritatem; quòd ad rem nullam afficiar, nisi ad te, & propter te; neque aliud amabo, nisi te Deum meum; quòd in rebus omnibus, ubi peccatum non cernitur, obtemperabo superioribus meis, omnémque illorum voluntatem affectu, & perfectione, quâ potero, exequar; quòd, quidquid faciam, dicam, cogitabo, desiderabo, id omne futurum sit amore Sanctissimæ Trinitatis, & Domini mei Iesu, ac Domina meæ Mariæ, S. Iosephi, S. Patris mei Ignatii, & Curiae cœlestis Universe; quòd regulas meas servabo, neque deliberatè peccatum etiam minimum, aut imperfectionem ullam committam; quòd cum gratia Dei mei conabor esse in continuo actu, exercitiòque amoris, conformitatis, resignationis, & desiderii, eidem Deo meo placendi, & quòd omni loco, ac tempore, in Dei præsentia ambulare studebo.*

Votum hoc non ideo adduco, ut ejus nuncupa-

cupationem cuiquam persuadeam; nuncupare enim illud sine speciali Dei instinctu, & consilio Patris Spiritualis, periculosum est, & si violetur, constituit specialem malitiam, intra sphaeram tamen peccati venialis, si venialiter peccetur: sed ideo adduco, ut saltem per firma proposita religiosus obfirmet animum ad non peccandum venialiter. Non video praeterea periculum in hoc, si religiosus hinc & nunc, ad non peccandum venialiter, obliget se voto, duraturo solum pro una vice, e. g. si hinc & nunc per quadrantem voveat, se non admissurum distractionem plenè voluntariam in meditatione, & sic de aliis: sic enim paulatim disponet animam suam ad uberiores Spiritus Sancti gratiam; non patietur namque Deus se vinci liberalitate à creatura, votaque haec particularia promovebit ad universale votum non peccandi venialiter: quod, quid est aliud, quàm inchoatio vitae coelestis, & quaedam confirmatio in gratia. O vita Sancta! utinam ita detur vivere, & placere dignissimo Deo!

DIEI

DIEI SECUNDÆ

MEDITATIO III.

*De punitis, & puniri solitis à Deo
peccatis.*

Integrum ea de re habet S. P. N. Exercitium primum Hebdomadæ primæ, in quo explicat peccatum Angelorum, primorum Parentum, & quodlibet particulare.

ORATIO PRÆPAR. & PRÆLUDIUM I.
ut suprâ.

PRÆLUDIUM II. Pete à Deo gratiam sancti timoris, & horroris peccatorum.

PUNCTUM I. Audi Deum dicentem: *Ezech. 5. Complebo furorem meum, & requiescere faciam indignationem meam in eis, Hoc audiens, considera indignationem Domini, & ultionem super Luciferum; ob unum peccatum superbiæ, ob quod corruit semel pro semper, totâ Divinitatis dexterâ percussus, & rudentibus inferni detractus. Considera quoque pœnam primorum Parentum, ob esum unius pomi, occasione cuius impletur hucusque hominibus infernus: pœnam Caini, ob unum fratricidium in reprobum sensum dat. & tandem damnati: pœnam Saul Regis, ob abjectum sermonem Domini à Domino abjecti. Ingredere præterea infernum*

fernum cogitatione, & videbis ibi innumeros, propter unicum peccatum æternum damnatos: & non disces alieno malo timere? Etiam si non in Religione solùm, sed in cœlo cum Lucifero esses, time, nec contemnendas putes etiam minimas Paradisi tui, id est Religionis tuæ, prohibitiones, etiam circa esum unius pomi.

II. Audi Deum dicentem, *Isaia 5. Va!* qui trahitis iniquitatem in funientis vanitatis, & quasi vinculum plaustrum peccatum. Hoc est væ horrendum, seu formidanda pœna, quâ puniuntur peccatores, *vinculum seu colligatio impietatis*, quando nimirum propter unum peccatum justè permittuntur prolabi in aliud, & rursus propter hoc in aliud, donec perveniatur ad ultimam ruinam, & fiat peccatum eorum peccans peccatum; quia enim semel peccârunt, reddiderunt se indignos speciali auxilio ad vitandum aliud peccatum, atque solâ sufficienti gratiâ supernaturali instructi, illam ipsam inefficacem reddiderunt, miserâque iniquitatis colligationem effecerunt, usque ad compedes & catenas inferni. Hoc altè in cor demisso, procide coram Deo, & per viscera misericordiæ ejus pete, ne te puniat pœnâ permissionis peccati; elige potius pœnam infernalem, quàm hanc permissionem.

III. Audi Deum dicentem, *Isaia 6. Extæ-*

ea cor populi hujus, & aures eius aggravata. Hæc est maxima & ultima pœna, quâ in hac vita puniuntur peccatores, Excœcatio, derelictio, ultima impœnitentia, dum per iterata liberè peccata merentur privari ultimâ gratiâ efficaci ad pœnitendum. O pœnam, ad quam omnia omnium creaturarum corda immutentur! nōne immutaberis & tu, Religiose?

COLLOQUIUM. Scio Domine Jesu, quod nolis mortem peccatoris! per eam ergo mortem, quam pro peccatoribus misericordissimè subiisti, peto à te, ne punias me permissione peccati, & excœcatione cordis! Pretiosissima Dei Mater Maria, quæ peccatores non abhorres, averte à me infelicitatem istam! potiùs moriar, potiùs inferno ardeam, quàm ut peccem! In fine, Pater, & Ave, &c.

DIES TERTIA

Pretiosissima DEI Parenti, Maria, consecranda.

Oratio jaculatoria hujus diei erit ista: *Pater! peccavi in cœlum, & coram te: jam non sum dignus vocari filius tuus. Luca 15.*

MEDI-